

פרשת כי תצא

זאת חקת התורה (יט, ב)

התורה נקראת "חק", וגם הבריאה, השמים והארץ, נקראים "חק", כמו שנאמר: "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי" (ירמיהו לג, כה). ללמדנו - אומר בעל ה"אשיב אברהם" - שהתורה היא חק בדיוק כמו השמים והארץ, וכשם שמבינים שהשמים והארץ אינם משתנים לעולם, וגם בשנות האלפים ישארו כשהיו - כך גם התורה לא תשתנה מחמת הזמנים, ואי אפשר להתיר אסורים בטענה ש"הזמנים השתנו...".

היה פעם סוחר שנסע עם עגלון ליריד. הסוחר הודיע מראש לעגלון שהוא חייב להגיע ליריד בזמן, בלי להתחשב בשום אלוצים, ואם יאחר - לא ישלם לו פרוטה בשכרו.

היה זה בחדש טבת, השלג נערם, גלגלי העגלה נשברו, ואחרי עכובים רבים הגיעו סוף סוף למחוז חפצם, יומיים לאחר סיום היריד...

אמר הסוחר לעגלון:

"אינני משלם שכרך!" כעס העגלון, ובין השנים התפתח דין ודברים, עד שלבסוף נגשו לרב שיפסוק ביניהם.

שאל הרב את העגלון:

"האם זה נכון שהסוחר התנה את התנאי מראש?"

ענה לו: "כן". -

"אפילו אם יהיה אונס-?" "כן" - "אם כך, על פי תורה הוא אינו חייב לשלם לך!"
שאל העגלון: "באיזה חודש נתנה התורה-?" "בחודש סיון". - "נו בטח, בקיץ, לכן הדין עם הסוחר, אך אם התורה היתה ניתנת בתקופת החרף, בטבת, כשהשלגים נערמים בדרכים והעכובים מרבים, הדין היה אחרת..." זה ההגיון העומד מאחורי הטענה שהתורה "השתנתה".
אבל אדם צריך לדעת שלא התורה משועבדת אליו או לזמן, אלא הבריאה כלה משועבדת לתורה הקדושה.

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א